

franken ere hinanden næsten lige, idet nemlig 25 Franken kun er en Smule over 1 pCt. vægtigere end 20 Marken. Naar der nu ved Siden heraf ses hen til, at man i Frankrig og paa hele den latinske Møntkonventions Omraade, altsaa i Italien, Schweiz og Belgien, har en dobbelt Møntfod, idet man væsentlig er gaaet ud fra en Beregning af Sølvet, vil man ogsaa se, at en fortsat Udvikling paa den betraaede Vej maa føre til Optagelsen af et Guldsystem i Frankrig, og der er derfor vistnok med Grund gjort opmærksom paa, at naar Guldsystemet skulde indføres der, vilde Guldfranken noget komme til at rette sig efter Sølvværdien. Da det nu er bekendt, at Sølvværdien synker, vil det være naturligt, at Guldfranken, som er lidt dyrere end den tydske Guldmark, vil blive sat saa meget ned, at den kan svare fulstændig til denne. Det forekommer mig derfor, at den Betragtning har overmaade meget for sig, at der endnu er Udset til, at der kan finde en Sammensmeltning Sted, gaende ud paa et fælles Guldsystem. Nu bliver derfor Spørgsmaalet for os, om det ubetinget kan siges at være et heldigt valg at gribe til at indføre et for Norden selvstændigt Møntsystem. Jeg tror, at der kan yttres adskillig Tvivl, og jeg tror, at det er muligt, at man ikke saa raast behøver at gaa til en fulstændig Fortvilelse om Muligheden af at indføre et internationalt System. Den Guld-mønt, her bringes i Forslag, svarer jo hverken til den ene eller anden af de store udenlandske Guld-mønter; den er saa forskellig derfra, at en Beregning endog saa medfører Vanstuelighed, og endvidere, at den er noget større end de tilsvarende tydske og franske Guld-mønter, anser jeg ogsaa for at være uheldigt, idet den ikke er saa meget større, at man er sikker paa, at der altid vil blive taget Hensyn dertil; den er nemlig ca. 10 pCt. større end den tilsvarende tydske og franske Guld-mønt, og i hastige Omstændigheder, paa Reiser osv. vil det let kunne volde Tab. Hvor let vil en dansk Rejsende ikke komme til at udgive den danske 20 Krone for et tydsk 20-Mark-Stykke eller for et 25-Franks-Stykke? (Vil Le: Saa vil han være et Fæ!) Det erode Medlem siger, at saa vil han være et Fæ. Ja, undskyld, at jeg optager det, thi jeg vil netop dertil svare, at det er en Selvfølge, at hvor en nøjagtig Beregning, hvori en Udvælgning kan finde Sted, vil det ikke ske, men ved mangfoldige Leiligheder, paa Reiser ere Forholdene ofte af den Natur, at man hellere vælger at gjøre sig hastig færdig med et Tab end at udsætte sig for at blive forsinket. Det vil være et Tab af 3—4 Mark paa Likronen, og det er dog ikke saa ganske lidt. Der er en anden Betragtning af Sagen, som jeg ikke skal lade uberørt, da den staar i Forbindelse dermed, at foruden Hensynet til det internationale System er der opstillet Forbring om Opnaaelsen af et egentlig fornuftsansigt System, en Fremtidstank, som vistnok en

Gang vil blive gjennemført, men som jeg forøvrigt antager, at vi ikke behøve at tage væsentligt Hensyn til. I Navn har nu Tanken om at opnaa et fælles Møntsystem for de tre nordiske Riger alene først været faaet sit Udtryk. Jeg kan ikke Andet end udtale en Lovd om, at den Vej, man har fulgt, just ogsaa er den, der sikkerst og bedst fører til et saadant Maal, og denne Lovd grunder sig for det Første derpaa, at man ikke har kunnet knytte Forhandlingerne om denne Sag med Nønd, hos hvem man nærmest kunde finde Modstand mod det Forslag, her foreligger. Først naar væsentlig stridende Anskuelser mødes, opnaar man Sikkerhed for den fremtidige lykkelige Gang af Sagen; men Sagens Gang gennem Kommissionen forekommer ogsaa mig at varsele om adskillige Uheld, der muligvis kunde møde dette Forslag paa dets videre Bane, og jeg skal derfor dvæle nogle Døbliffe derved. I den fælles nordiske Møntkommission fremkom der forskellige Forslag, og, som naturligt er, fremkom der tre, hvoraf det ene vistnok væsentlig maa betegnes som det norske, det andet som det svenske og det tredje som det danske. Jeg betegner dem saaledes, endtskjønt Kommissionen i sin Betænkning egentlig ikke giver nogen Veiledning for en saadan Bedømmelse, idet der ikke udtrykkelig er nævnt, fra hvilken Side Forslagene kom, men, saavidt man kan forstaa af Betænkningens Indhold, maa det vistnok være saaledes, at Forslagene kunne betegnes med de Navne. Det norske stod i Forbindelse med det Forslag, som allerede paa det nationaløkonomiske Møde var blevet draget saa stærkt frem, nemlig Forslaget om at knytte sig til et stort europæisk Møntsystem. Dette fandt ikke Tilslutning i sin principale Form og heller ikke i sin subsidiære, som gik ud paa, at man skulde indskrænke Reformen til at søge indført i et fremmed Guldstykke og lade den øvrige Reform foreløbig ligge. Det forekommer mig, at denne Tanke var forholdsviis heldig, for saa vidt den lod sig gjennemføre, idet man derved vilde kunne opnaa Overgang fra Sølvfod til Guld fod og dog ikke udsætte sig for at vedtage en Møntreform, som vi kunne risikere at maatte gjøre om igjen inden en Menneskealder. Disse Forslag bleve imidlertid af Kommissionen underkendte, og man blev enig om, at man skulde finde et System, der skulde lægges til Grund for det særskilte nordiske Møntsystem, som skulde blive fælles for de tre Lande. Man stødte jo imidlertid paa den Vanstuelighed, som ligger i, at de nuværende Penge allerede ere noget forskellige, idet der mellem svenske og danske Penge er en i det daglige Liv u mærkelig Forskel af omtrent 1 pCt. Hvorledes denne Værdiforskel skulde deles, derom delte Meningerne sig atter, idet man, som rimeligt var, fra svensk Side ønskede, at Værdiforskel for deres Penge skulde blive saa lille som mu-